

ΜΙΕΤ

ΕΝΑ ΣΥΜΠΑΝ ΤΕΧΝΗΣ 60 ΕΤΩΝ

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΣΤΗΣ, ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΕΡΓΩΝ ΤΕΧΝΗΣ ΤΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΤΟΧΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ

— εγελά καθώς μοιάζει με μια «κλειδαρό-τρυπα» που μετρά 60 χρόνια ζωής. Αποτελείται από 7.000 έργα τέχνης με υπογραφές σπουδαίων ελληνικών δημιουργών. Η όψη της γοητευτική, γεμάτη παραστατικά και αφηρημένα έργα, καρβάνες και χαρακτικά, έργα σε χαλκό, σε ύφασμα ή σε πορτολίθο. Και ικανή να κεντρίσει το ενδιαφέρον καθώς για περισσότερα από 35 χρόνια υπήρξε αθάνατη, με λιγοστά μόνο κομμάτια της να εμφανίζονται sporadικά σε ομαδικές εκθέσεις.

Δύσκολα όποιος βρεθεί απέναντί της θα αντισταθεί και δεν θα θελήσει να κρυφοκοιτάξει στο εσωτερικό της για να ανακαλύψει ένα ολόκληρο σύμπαν, γεμάτο χειρόγραφα, παλαίτυπα και εκδόσεις, κάρτες και φωτογραφίες και αρχαία όπως εκείνα του Χαρίλαου Τρικούπη και του Ελευθέριου Βενιζέλου.

Είναι η συλλογή έργων τέχνης του Μορφωτικού Ιδρύματος Εθνικής Τραπεζής, γνωστού στους περισσότερους ως ΜΙΕΤ. Και η οποία, με την ευκαιρία της πρώτης μεγάλης έκθεσης μιας επιλογής από τα έργα που τη συνθέτουν – περισσότερα από 100 – στο Μουσείο Μπενάκη, όχι μόνο αποκαλύπτει την αθάνατη πλευρά της, μια πλούσια πινακοθήκη της νεοελληνικής τέχνης, αλλά βρίσκεται στο επίκεντρο της κορυφαίας εκδήλωσης του ιδρύματος για τον εορτασμό των 60 χρόνων του. Και αποδεικνύεται εν τέλει ότι δεν αποτελεί μια εντυπωσιακή κλειδαρό-τρυπα αλλά ένα πολύτιμο κλειδί για να γνωρίσουμε το σύμπαν του ΜΙΕΤ.

«Ένα σύμπαν αδικημένο θα τολμούσα να πω», λέει στα «Πρόσωπα» διευθυντής του ΜΙΕΤ, διακεκριμένος ιστορικός, Κώστας Κωστής, με αφορμή την έκθεση «60 χρόνια ΜΙΕΤ. Αναγνώσεις μιας συλλογής», που εγκαινιάστηκε την Τετάρτη στο Μουσείο Μπενάκη σε επιμέλεια του ιστορικού τέχνης Κωνσταντίνου Παπαχρήστου. «Και το χαρακτηρισμό αδικημένο διότι δεν του έχει αναγνωριστεί το πολύ σημαντικό έργο που έχει κάνει, με την πλούσια εκδοτική δραστηριότητα, τα πολύτι-

μα αρχαία, τη βιβλιοθήκη, τις ερευνητικές και τις εκπαιδευτικές του δράσεις». Μήπως όμως η αδικία που επικαλείται ο επικεφαλής του ΜΙΕΤ την τελευταία τριετία είναι αποτέλεσμα ελλείμματος εξωστρέφειας; «Οι εκδόσεις μας μάς έχουν χωρίς αμφιβολία επιτρέψει να φτάσουμε σε ένα ευρύ κοινό. Έχουμε δρόμο ακόμη και εκτιμώ ότι θα πρέπει να αυξήσουμε την αναγνωρισιμότητά μας πρώτα από το προσωπικό της τράπεζας και εν συνέχεια εκτός αυτής.

ΨΗΦΙΑΚΟΣ ΚΟΜΒΟΣ. Γι' αυτό και στόχος μας είναι με αφορμή τον εορτασμό αυτής της επετείου να ξεκινήσουμε την ανανέωση της οπτικής και επικοινωνιακής ταυτότητας του ιδρύματος. Να δημιουργήσουμε έναν ψηφιακό κόμβο, ο οποίος να προσφέρει ελεύθερη πρόσβαση τόσο στη συλλογή έργων τέχνης, όσο και στα πολλά και σημαντικά «αρχαία μας». Και να εξελιχθεί εν τέλει το ΜΙΕΤ σε ένα hub ανθρωπιστικών και κοινωνικών επιστημών διευρύνοντας τις συνεργασίες του με πανεπιστήμια και ερευνητικά ιδρύματα και το οποίο θα έχει συνεχή δραστηριότητα», λέει ο Κώστας Κωστής.

Μια ένδειξη άλλωστε ότι το ΜΙΕΤ επιχειρεί να σπάσει το αυστηρό πλαίσιο που συνοδεύει κάθε ίδρυμα άμεσα συνδεδεμένο με μία τράπεζα είναι και ο τρόπος παρουσίασης των έργων στους χώρους του μουσείου Μπενάκη, αλλά και στον διγλωσσικό κατάλογο (ελληνικά-αγγλικά) που συνοδεύει την έκθεση: οργανωμένα ανάλογα με το θέμα τους – άνθρωπος, τοπίο, νεκρή φύση – και όχι χρονολογικά, με τα έργα που καταλαμβάνουν την τρίτη διάσταση και τα χαρακτηριστικά να έχουν καταλάβει διαφορετικό χώρο.

«Διευρύνεται η συλλογή έργων τέχνης του ΜΙΕΤ», ρωτάμε τον κ. Κωστή. «Πλέον μόνο με δωρεές αλλά ελπίζουμε ότι μέσα στην επόμενη τριετία θα καταφέρουμε να προχωρήσουμε και σε αγορές, αλλά μέσα στα σχέδιά μας είναι και η καθιέρωση ενός εικαστικού βραβείου, όπως και η εξέταση προτάσεων για παραγωγή νέων έργων από καλλιτέχνες».

Γιόργος ΜΑΥΡΟΪΔΗΣ. «Ο θάνατος του Μάρκου Μυδούραρη» (1961)

Πρόκειται για προοχέδιο του ομώνυμου έργου της Εθνικής Πινακοθήκης. Στις αρχές της δεκαετίας του 1960 ο ζωγράφος αναζητεί ακόμη το προσωπικό του ύφος. Έκοντας ήδη υιοθετήσει έναν εξπρεσιονιστικό χαρακτήρα στα έργα του, με έντονα χρώματα, τολμηρές παρामορφώσεις και μια χειρονομιακή, βασική γραφή, προσπαθεί στο έργο αυτό να αγγίξει τα όρια της αφαίρεσης. Ωστόσο πρόκειται για μια επιλογή που δεν επικράτησε. Ο Μαυροΐδης καταστάλαξε σε έναν ήρεμο και χωρίς εντάσεις εξπρεσιονισμό, που σπανίως υπερβεί τα όρια του θέματος και της παραστατικότητας.

Γιάννης ΜΟΡΑΛΗΣ. «Κορίτσι που λύνει το σαντάλι του» (1973)

Είναι ένα από τα σημαντικότερα έργα που διαθέτει η συλλογή, αλλά αποτελεί και εξαιρετικό δείγμα της εξέλιξης του καλλιτέχνη. Ήδη από τις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας η αφαίρεση έχει κάνει την εμφάνισή της στο έργο του Μόραλη. Ιδίως από το 1965 τα σχήματα και οι μορφές απλοποιούνται και υπακούουν στους κανόνες μιας βαθιά μελετημένης και αυστηρής γεωμετρικής αρμονίας. Εντούτοις η αγαπημένη του Μόραλη γυναικεία μορφή παραμένει εδώ παρούσα και αναγνωρίσιμη. Πρόκειται για ένα από τα τελευταία και ίσως το πιο εμβληματικό έργο μιας περιόδου που τελειώνει και προάγγελο μιας εποχής που έρχεται.

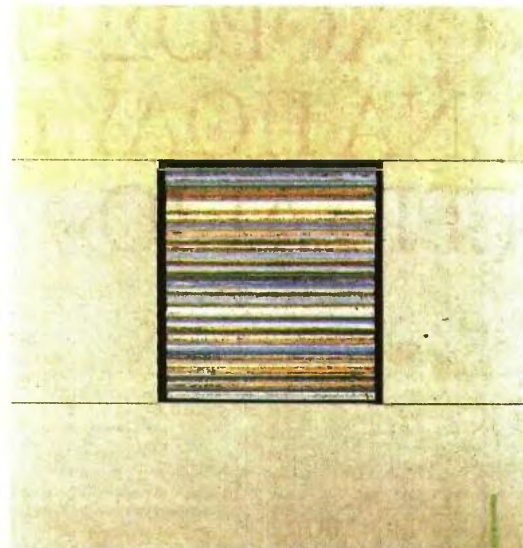

1. ΕΝΑ ΣΥΜΠΑΝ ΤΕΧΝΗΣ 60 ΕΤΩΝ

Μέσο: ΤΑ ΝΕΑ_ΠΡΟΣΩΠΑ

Ημ. Έκδοσης: . . .28/02/2026 Ημ. Αποδελτίωσης: . . .28/02/2026

Σελίδα: 5

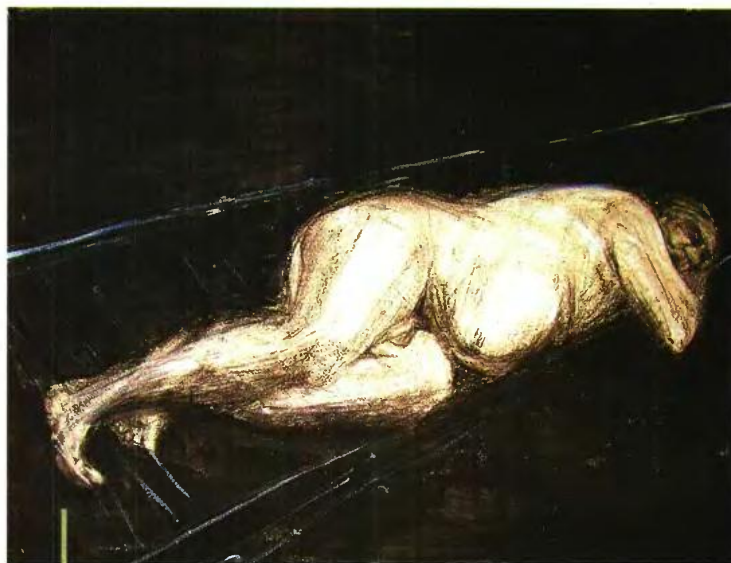

Δημήτρης ΜΥΤΑΡΑΣ. «Σύνθεση με γυαλιά ηλίου» (1970)

Εντάσσεται σε μια μικρή σειρά έργων που ζωγραφίζει ο Δημήτρης Μυταράς την περίοδο της δικτατορίας, τα οποία ακόμη και σήμερα θεωρούνται τα λιγότερο γνωστά του ζωγράφου. Στα έργα αυτά, εξαιρετικό παράδειγμα των οποίων είναι και το συγκεκριμένο, ο Μυταράς αλλάζει εντελώς το εικαστικό ύφος και τη θεματολογία του. Εδώ κυριαρχεί η αίσθηση μιας ζοφερής, μίζερης και ταυτόχρονα απειλητικής πραγματικότητας: οι σκοτεινές διοπτροφόρες μορφές σε πρώτο πλάνο, σαν να προέρχονται από ένα δραματικό φωτογραφικό ενσταντανέ, κυριαρχούν στον χώρο, ενώ στο βάθος ένα νεοκλασικό κτίριο δημιουργεί μια ειρωνική συνθήκη παρελθόντος μεγαλείου. Πρόκειται για ένα έργο αιχμηρό, με σαφές πολιτικό περιεχόμενο, προσεκτικά μελετημένο ώστε να αποφύγει τις κεραιές του καθεστώτος.

Μιχάλης ΚΑΤΖΟΥΡΑΚΗΣ. «Window» (2017)

Τα «Παράθυρα» αποτελούν μια μεγάλη ενότητα που με διάφορες παραλλαγές παραμένει σταθερά παρούσα για περίπου μισό αιώνα στο έργο του Μιχάλη Κατζουράκη. Άλλοτε ως ίχνη μιας προηγούμενης ζωής με εμφανή τα σημάδια της φθοράς και άλλοτε σε έναν παιχιδιάρικο διάλογο με τον ψηφιακό κόσμο των windows και την αισιοδοξία που δημιουργεί το μέλλον, τα παράθυρα επιλέγονται από τον Μιχάλη Κατζουράκη ως ένα διαρκές σχόλιο για την ανθρώπινη κατάσταση.

info
Η έκθεση «60 χρόνια ΜΙΕΤ. Αναγνώσεις μιας συλλογής» στο Μουσείο Μπενάκη (Πειραιώς 138) έως τις 26 Απριλίου.

Κλεοπάτρα ΔΙΓΚΑ. «Ανθρώπος στις ράγες» (2007)

Η Κλεοπάτρα Δίγκα με το συγκεκριμένο έργο προτείνει μια διαφορετική οπτική από αυτή που συναντά κανείς στα προηγούμενα έργα της. Η αδρότητα της μορφής και η βιαιότητα του περιβάλλοντος που την περικλείει προκαλούν στον θεατή μια έντονη συναισθηματική φόρτιση, ενώ παράλληλα θίγονται σοβαρά προβλήματα της σύγχρονης κοινωνίας. Το έργο ανήκει σε μια μεγαλύτερη ενότητα υπό τον τίτλο «Ανθρώπινη κατάσταση», η οποία απασχόλησε τη ζωγράφο για περίπου δύο χρόνια, πριν στραφεί και πάλι σε άλλους, ηπιότερους, τρόπους έκφρασης. Παρ' όλα αυτά, στη σχετική σύντομη αυτή περίοδο η Δίγκα εκφράζει τόσο την αγωνία της φθαρτότητας και του αναπόφευκτου τέλους όσο και βαθύτερες κοινωνικοπολιτικές ανησυχίες.